

دیو و دلبر در خیابان‌های تهران

در ذهن شما نمایش‌های موزیکال چه جایگاهی دارند؟ حضور تان در این نمایش بیشتر به دلیل مقوله موزیکال بودن آن بود یا خود قصه دیو و دلبر برایتان جذاب بود و شما را به این سمت سوق داد که در نقش ساعت به روی صحنه بروید؟

حضور در یک نمایش موزیکال همواره یکی از رویاهای من بوده و دوست داشتم که چنین موقعیتی را تجربه کنم. حتی همواره از تماشای کارتون‌های کمپانی دیزنی که از موزیک استفاده می‌کنند، لذت می‌بردم. تماشای آثار موزیکال را دوست دارم و طبیعتاً حضورم به عنوان عضوی کوچک در این نمایش برایم بسیار لذت‌بخش است. من قبل از این که خودم شروع به کار کنم هم تمامی نمایش‌های موزیکالی که در ایران به صحنه رفتند همچون «بینوایان» یا «اشک‌ها و لبخندها» را دیده بودم. اما خود قصه «دیو و دلبر» هم برایم جذاب بود. در کودکی‌ام بارها این کارتون را دیده بودم و حتی بعدترها که فیلمش ساخته شد، به تماشای فیلمش هم نشستیم. جدا از نمایش همیشه شخصیت ساعت برایم خنده‌دار و دلنشین بود. زمانی هم که این پروژه به من پیشنهاد شد، تنها مشکلم تداخل زمانی کار با اجراهای بمرانی بود که خوشبختانه این موضوع هم حل شد و با اشتیاق به این نمایش پیوستم.

نمایش موزیکال، کار بازیگری و خوانندگی را به صورت توامان در دل خود دارد. این ماجرا می‌تواند در روند اجرا

شاید بتوان گفت که نمایش موزیکال یکی از گونه‌های نمایش است که هنرمندان کشور ما کمتر به آن پرداخته‌اند. البته که کارهای خوبی هم در این حوزه به صحنه رفته است که خاطرآشان هنوز در یاد مخاطبان باقی مانده است. اما مدت مدیدی نمی‌شود که هنرمندان ما به سمت این حوزه سوق پیدا کرده و نمایش‌های موزیکال را بر صحنه می‌برند. وقتی از تئاتر موزیکال صحبت به میان می‌آید یعنی دو هنر موسیقی و نمایش در یک روایت موسیقایی به موازات هم پیش می‌روند. هنرمندی هم که بر روی صحنه رفته و نقش آفرینی می‌کند لازم است که هم هنر بازیگری را بداند و هم تکنیک‌های موسیقی و آواز را بلد باشد. یکی از نمایش‌های موزیکالی که این شب‌ها در تالار وحدت به صحنه می‌رود «دیو و دلبر» به کارگردانی ماهان حیدری است. داستان همان قصه عشق معروف میان دیو و دلبر و باطل کردن طلسم با مهرورزی و دوست داشتن است. داستانی معروف که بیننده را به ایام کودکی خود می‌کشاند. حمید حامی، بهزاد عمرانی، خسرو پسیانی، کامران جهانبانی، نیکا افکاری، مدیا هاشمی، امیررضا توانایی، ثمیلا تحویلدار، تینا یوسفی، رها میرمیثاقی، مایسا مظلومی، رستا میر باقری، هادی آبیاری، صادق صبح زاهدی و پوریا خداهمتی بازیگران این نمایش هستند و بهزاد عبدی کار آهنگسازی این موزیکال را برعهده دارد. به بهانه اجرای این روزهای «دیو و دلبر» بهزاد عمرانی، بازیگر نقش ساعت و نیکا افکاری بازیگر نقش دلبر گفت‌وگویی را با روزنامه صبا انجام دادند و از نقش خود و چالش‌های حضور در این نمایش گفتند.

ملیکا نصیری

گفت و گو

نکته که من خواننده گروه بمرانی هستم فکر نمی‌کنم و خودم را عضو کوچکی از موزیکال دیو و دلبر می‌دانم که باید شخصیت نقش ساعت را به نمایش بگذارم. البته باید بگویم که تجربه انجام کارهای مختلفی همچون بازیگری، صداپیشگی و کارهای دیگری که انجام دادم به هنگام ایفای نقش به کمک می‌آیند.

شما در کنار کار خوانندگی در گروه بمرانی تاکنون در پروژه‌ها و موقعیت‌های مختلفی حضور داشتید. حالا هم که مشغول به بازیگری در یک نمایش موزیکال هستید. اولویت اصلی شما در هنر چیست؟ اگر خوانندگی را دوست دارید چه عاملی باعث می‌شود که هر از چندگاهی در پروژه‌های مختلف توانایی بازیگری خود را نیز محک بزنید؟

خوانندگی در گروه بمرانی اولین اولویت کاری من است. در هر پروژه دیگری هم که مشغول به کار می‌شوم همواره نگاه من این است که حضورم در آن پروژه چه تجاربی را می‌تواند برای ارتقای هر چه بهتر و بیشتر کار خوانندگی‌ام به همراه بیاورد. اگر به رزومه بازیگری من نگاه کنید، می‌بینید که همواره هنگام انتخاب نقش‌هایم به این نکته توجه می‌کنم که کاری که قرار است آن را انجام دهم، برایم آندوخته‌ای به ارمان بیاورد. حتی به هنگام اجرا در قامت خواننده گروه بمرانی نیز من به همراه گروه سعی داشتیم خودمان را در موقعیت‌های مختلف قرار داده و تجربه کسب کنیم. برای مثال در شهر برلین داخل یک سیرک اجرا کردیم و یا تجربه خواندن در کافه و یا برنامه تلویزیونی را داریم. من از تجربه کردن و به چالش کشیدن خود استقبال می‌کنم.

بهزاد عمرانی: خوانندگی‌ام را فراموش کرده و ساعت شدم

بهزاد عمرانی، که اغلب وی را به عنوان خواننده گروه «بمرانی» می‌شناسیم، یکی از بازیگران نمایش «دیو و دلبر» است که در آن نقش «ساعت» را ایفا می‌کند. او در گفت‌وگو با صبا از علاقه‌اش به حضور در نمایش‌های موزیکال و چگونگی رسیدن به نقش خود توضیح داده است.

آقای عمرانی! در نمایش «دیو و دلبر» جنس صدایی که به مخاطب ارائه می‌دهید با صدای همیشگی‌تان فرسنگ‌ها فاصله دارد و مشخص است که به هنگام ایفای نقش کاراکتر «ساعت» صداسازی انجام می‌دهید. با توجه به این که شما به عنوان خواننده گروه «بمرانی»، چهره‌ای شناخته شده و بسیار موفق هستید. این تغییر موقعیت و صدا به نظر تان ماجرابی پریسک جلوه نکرد که شاید مخاطب آن را پس زده و نپذیرد؟

من زمانی که قرار شد به عنوان بازیگر به این کار بپیوندم پیشینه خوانندگی‌ام در گروه بمرانی را فراموش کردم. در این نمایش از صدایی برای خواندن بهره می‌برم که آن صدایی نیست که در کنسرت‌هایم از آن استفاده می‌کنم. یعنی در این نمایش برای خود و به فراخور نقشی که ایفاگر آن هستم صداسازی انجام دادم. به این فکر کردم که شخصیت «ساعت» می‌تواند چه جنس صدایی داشته باشد و من تا چه میزان و بازه‌ای قادر به تغییر صدای خود و خواندن با آن هستم. زمانی هم که برای اجرای نقش‌م به روی صحنه می‌روم به هیچ عنوان به این

